

КНИГА ШАНИ І ВДЯЧНОСТІ

Після Революції Гідності розпочинається російсько-українська війна, основною причиною якої стало небажання російської сторони визнавати проєвропейський курс України. Навесні 2014 року російські війська здійснюють військову інтервенцію на територію Кримського півострова та Донбасу. О. Турчинов, як виконувач обов'язків Президента України, оголошує про початок Антитерористичної операції (АТО), пізніше – Операція Об'єднаних Сил (ООС). Розпочинається затяжне і криваве протистояння на території Донецької та Луганської областей, в результаті якого значна кількість населення змушена залишити свої місця проживання, розпочинається політично-військова та економічна кризи.

24 лютого 2022 року Росія розпочинає повномасштабне вторгнення на територію України. Українська влада офіційно запроваджує військовий стан. Вся територія України зазнає постійних обстрілів з боку російських військ. Навесні 2022 року українські війська стабілізують фронт, звільняють територію Київської, Сумської, Чернігівської, пізніше Харківської областей, Херсон. На сьогоднішній день військові дії продовжуються. Україна має широку військову, політичну, економічну підтримку з боку США, Великобританії, Німеччини, Франції та інших провідних держав світу.

В моїй Україні сьогодні війна,

Небачена людством донині.

Весь світ пробудила страшна новина –

Вночі, о четвертій годині.

Україна платить високу ціну, втрачає своїх найкращих синів і дочок у цій війні. Захисники і захисниці щоденно проявляють мужність, героїзм, сміливість у боротьбі з ворогом. У кривавих боях народжуються Герої, які сьогодні пишуть історію своїми вчинками, віддаючи своє життя за незалежну, вільну, рідну Україну.

Смерть кожного солдата, медика чи цивільної особи – шрам на серці України.

ЛЮБИЛА ЛЮДЕЙ, ПРОФЕСІЮ, РІДНУ ЗЕМЛЮ

Пам'яті Юлії ПАСТЕРНАК (ТАЛАНЕНКО)

Пастернак Юлія Олексіївна (Таланенко, дівоче прізвище) народилася 18 липня 1982 року у м. Кам'янці Черкаської області. У червні 1999 року завершила 11 класів загальноосвітньої школи I-III ступенів №2 м. Кам'янки Черкаської області та отримала атестат про повну загальну середню освіту.

У вересні 1999 року розпочала навчання у Кременчуцькому медичному училищі відділення «Лікувальна справа» (нині Кременчуцький медичний фаховий коледж імені В.І. Литвиненка). Під час навчання брала активну участь у громадському житті групи та училища. У березні 2002 року закінчила медичне училище, здобула кваліфікацію «фельдшер» та отримала диплом молодшого спеціаліста.

З 2002 року Пастернак Юлія Олексіївна працювала 14 років фельдшером Кам'янської станції екстренної медичної допомоги.

Колега Юлії Пастернак згадує: «Для мене вона була дуже важливою людиною, я завжди на неї рівнялася. Юлія ніколи не боялася перешкод і труднощів. По життю дотримувалася правила: «головне – не панікувати, не плакати». Приходила на роботу, як сонечко, завжди усміхнена, всіх підбадьорювала, давала поради...».

У м. Кам'янці Юлія популяризувала польську культуру. У 2021 році їй було нагороджено Подякою Черкаської обласної громадської організації «Польський культурний центр імені Кароля Шимановського» за внесок у розвиток польської культури на Черкащині.

Юлія Олексіївна жила своїми дітьми; її любов до них була безмежною. За спогадами знайомих: «мама Юля не вагаючись ні хвилини, віддавала всю себе дітям і будувала їм щасливе, безтурботне дитинство...», «...Юля завжди бажала для дітей найкращого. Вона ніколи ні на що не скаржилася... Не сиділа на одному місці, хотіла досягти більшого...».

Юлія, яка виросла в місті музеїв, прагнула побачити увесь світ. Рідні згадують: «... Любила подорожувати, їздити на природу, озеро чи річку, відвідувати місця, де вона ще не була, щоби пізнати щось невідоме і нове... Любила відвідувати екскурсії, музеї, нові місця, отримувати нові враження, нову інформацію ...».

У листопаді 2020 року Юлія підписала контракт із ЗСУ. Спершу перебувала у навчальному центрі «Десна», де здобула кваліфікацію бойового медика. Жінку зарахували до окремої механізованої бригади. У 2021 році проходила службу в зоні ООС.

На початку російського вторгнення її бригада проходила службу в Київській області. А вже з кінця березня бригада звільняла від окупантів Сумщину, а у квітні – Харківщину.

За переказами побратимів, 22 квітня Юлія Пастернак повзла забрати з лінії вогню важко пораненого українського воїна. На собі мала чіткі розпізнавальні знаки *Червоного хреста*, проте загинула від кулі ворожого снайперу, який порушив всі закони ведення війни.

Указом Президента України від 17 вересня 2025 року №686 Пастернак Юлія Олексіївна нагороджена орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Пастернак Юлія Олексіївна, молодший сержант нагороджена медаллю «Захиснику Золочівщини» від 28 листопада 2025 року №425 за захист та оборону рідної землі (посмертно).

Пам'яті Ігоря ГОМИНА

Гомин Ігор Сергійович народився 01 вересня 2003 р. у місті Кременчук Полтавської області.

З 2006 року до 2009 року Ігор проживав разом із сім'єю у м. Львові. Перший клас школи завершив у Львові. Далі повернулись до рідного міста, де з другого до дев'ятого класів навчався у Кременчуцькому ліцеї №17 «Вибір» імені М.Г. Неленя.

З 1 вересня 2018 року Ігор вступив у Кременчуцький медичний фаховий коледж імені В.І. Литвиненка. Освіта була не завершена, прийняли рішення забрати документи.

Ігор працював, допомагав рідним.

У березні 2024 року, Ігор Сергійович прийняв свідоме рішення – вступив до лав Збройних сил України. Шлях військовослужбовця розпочався із тренувального центру. Ігор пройшов навчання за Програмою базової загальновійськової підготовки: тактична підготовка, вогнева підготовка, супутні предмети.

На тренувальному полігоні Гомин Ігор приєднався до однієї з військових частини. Так Ігор став частиною команди. Отримав посаду старший матрос. Разом із військовою частиною брав участь в операціях на півдні України.

Пізніше був прикомандирований до іншої війсьвої частини. Приймав участь у виконанні бойових операцій на півночі України. Під час останнього виходу, був вражений ворожим дроном. Так і обірвалося життя Гомина Ігоря Сергійовича.

Загинув Ігор Сергійович Гомин 30 березня 2025 року в Сумській області, справжнім Героєм, у віці 21 рік.

Від командування військової частини ГОМИН Андрій Сергійович нагороджений ГРАМОТОЮ ПОШАНИ І СКОРБОТИ (посмертно) за мужність та звитягу при виконанні військового обов'язку перед Батьківщиною (2025 р.).

Ігор був дуже сміливий, мужній. Із самого початку цього непростого шляху, він знайшов себе, був відданий справі – служіння Батьківщині.

Дуже любив тварин, вони його всюди супроводжували під час занять і виїздів. Під час передостаннього приїзду додому він вивіз із позиції котика. Тепер цей котик Бімба живе з рідними Ігоря. *«Спогади і котик все, що лишилося про Ігоря»* – кажуть рідні.

Про Ігоря Гомина з великою теплотою згадують друзі: *«Ми ще з самого раннього дитинства, коли були ще маленькі, разом бігали усією компанією. Ігор був душею цієї компанії: дружелюбний, веселий, завжди, міг допомогти та підтримати у складних ситуаціях. З ним можна було поговорити про все...»*.

Смерть Ігоря – це не лише особиста трагедія для родини та близьких, а й глибока рана для всього суспільства.

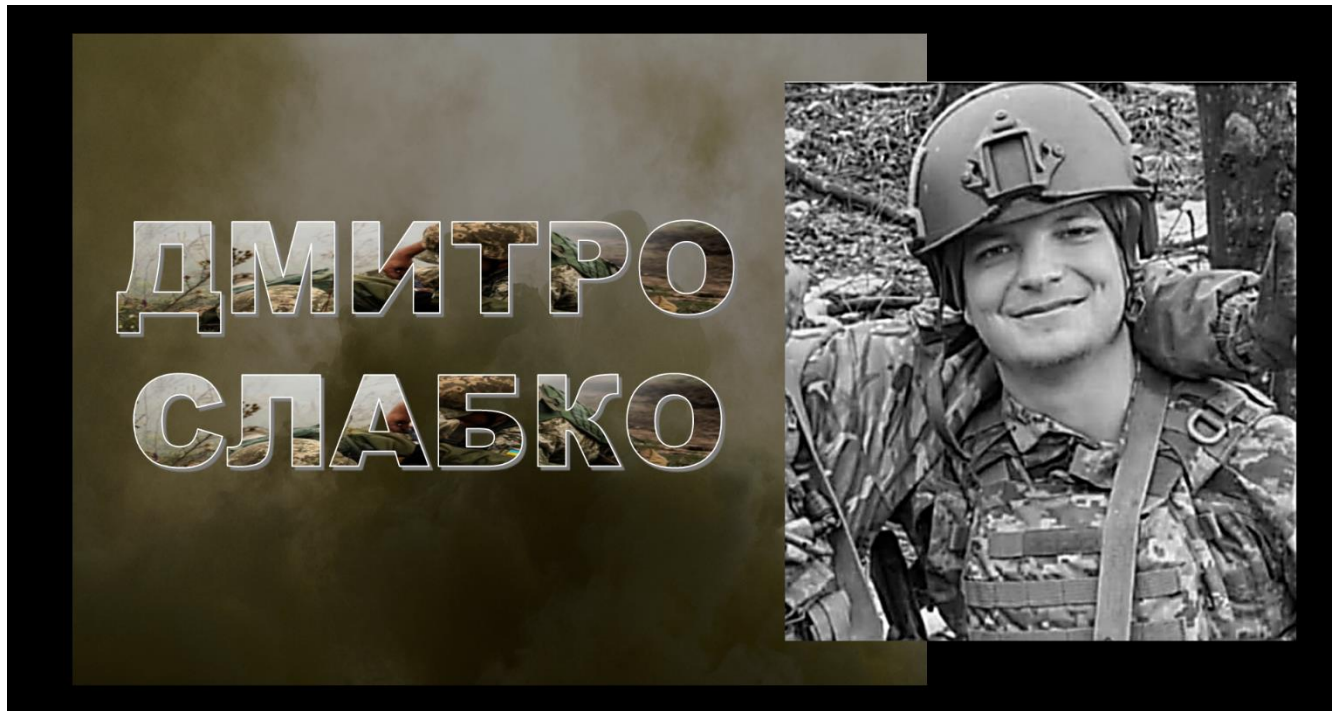
Ім'я Ігоря Сергійовича Гомина назавжди залишиться в нашій пам'яті.

СВІТЛА ПАМ'ЯТЬ ГЕРОЮ, ЗАХИСНИКУ УКРАЇНИ!

**МИ Б'ЄМОСЬ ЗА ТЕ, ЧОМУ НЕМА ЦІНИ В УСЬОМУ СВІТІ, –
ЗА БАТЬКІВЩИНУ**

Пам'яті Дмитра СЛАБКА

Слабко Дмитро Романович народився 17 травня 2001 року в м. Кременчук Полтавської області. Навчався в Кременчуцькій гімназії №6.

Після 9 класів у 2016 році вступив до Кременчуцького медичного коледжу імені В.І. Литвиненка (нині Кременчуцький медичний фаховий коледж імені В.І. Литвиненка) на спеціалізацію «Лікувальна справа» відділення «фельдшерське».

Слабко Дмитро був організованим, старанним у навчальній діяльності студентом-медиком. Значну увагу приділяв творчості. Відвідував студентський клуб художньої самодіяльності «Веселка». Займався в ансамблі духових інструментів «Медикус». Брав участь у коледжних, міських урочистих та культурно-масових заходах; обласних марш-парадах духових оркестрів та святах духової музики, що відбувалися на Театральній площі в м. Полтава.

У 17 та 22 червня 2020 році успішно складає комплексний державний екзамен (теоретичну та практичну частини). 30 червня 2020 року за рішенням екзаменаційної комісії Кременчуцького медичного коледжу імені В.І. Литвиненка Слабку Дмитру Романовичу присвоєна кваліфікація «фельдшер».

Після завершення навчання в медичному коледжі Слабко Дмитро Романович працює один рік на посаді лаборанта клініко-діагностичної лабораторії Кременчуцької міської лікарні імені О.Т. Богаєвського.

У 2021 році Дмитро вступає до Полтавського державного медичного університету.

06 грудня 2022 року Слабко Дмитро Романович добровільно долучився до лав ЗСУ шляхом підписання контракту. Усі сили та мужність спрямовував на боротьбу з окупантами, захищати незалежність, суверенітет та територіальну цілісність України на гарячих напрямках.

12 лютого 2024 року Слабко Дмитро Романович загинув при виконанні бойового завдання у м. Авдіївка (в районі коксохімічного заводу) Покровського району Донецької області.

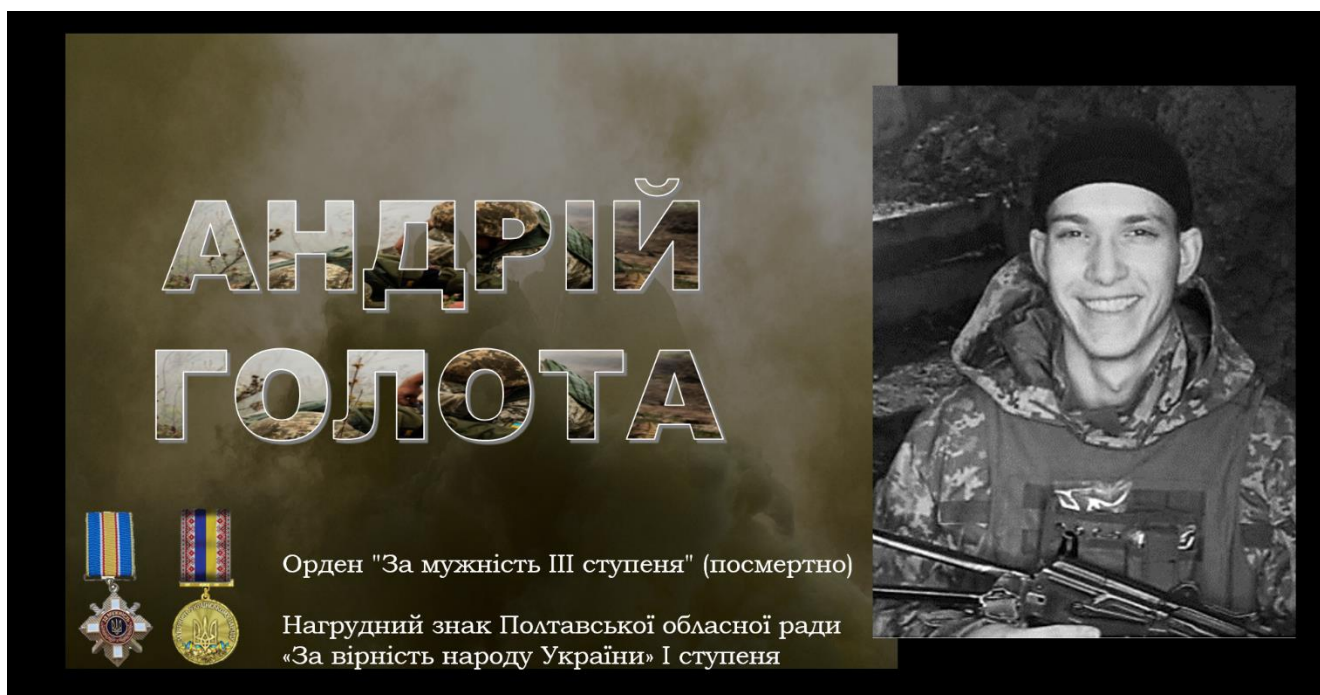
Поховали Героя в рідному місті на Свіштовському кладовищі.

Співчуття рідним та близьким! Дмитро у нашій пам'яті назавжди...

СВІТЛА ПАМ'ЯТЬ ГЕРОЮ, ЗАХИСНИКУ УКРАЇНИ!

ЗГОРІВШИ САМ, СВІТИВ ДРУГИМ...

Пам'яті Андрія ГОЛОТИ

Голота Андрій Олексійович народився 13 вересня 2002 року в селищі Оржиця Оржицького району Полтавської області.

У віці семи років пішов до першого класу Оржицької загальноосвітньої школи I-III ступенів. Паралельно навчався у музичній школі по класу «акордеон», яку завершив з відзнакою.

У 2018 році вступив до Кременчуцького медичного коледжу імені В.І. Литвиненка (нині – Кременчуцький медичний фаховий коледж імені В.І. Литвиненка) на відділення «Лікувальна справа». Під час навчання активно займався в гуртках художньої самодіяльності. Брав участь в загальноколеджних культурно-масових заходах та творчих вечорах, які проходилися у гуртожитку коледжу.

У червні 2022 року Голота Андрій Олексійович завершив навчання в коледжі та отримав кваліфікацію «фельдшер».

За покликом серця, добровільно вирішив стати на захист України.

13 липня 2022 року добровольцем вступив до Збройних Сил України, служив у 116 бригаді ТРО м. Кременчука.

Восени 2022 року розпочав навчання в Міжрегіональній академії управління персоналом спеціальність «психологія» на заочному відділенні.

З листопада 2022 року Голота Андрій Олексійович брав участь у бойових діях на Донецькому напрямку, у складі евакуаційної бригади парамедиків, які рятували поранених на полі бою. Молодий медик пройшов безліч курсів з медицини.

Андрій мав безліч друзів і дуже легко заводив нові знайомства. Найбільше за все в житті любив грати на гітарі. Завдяки гітарі, Андрій об'єднував людей, заспокоював душі, знімав стрес. «Він носив, возив її за собою скрізь» – розповідає мама Героя.

Андрій Олексійович Голота загинув 13 березня 2023 року під час виконання своїх професійних обов'язків, рятуючи поранених побратимів біля Авдіївки (н.п. Тоненьке) Донецької області. Похований у рідному селищі Оржиця. У 20-річного Героя залишилися батьки та старший брат.

Молоде життя Андрія обірвалося, як струна його дзвінкої гітари.

Указом Президента України Голота Андрій Олексійович нагороджений орденом «За мужність» III ступеня від 04 серпня 2023 року №470 (посмертно).

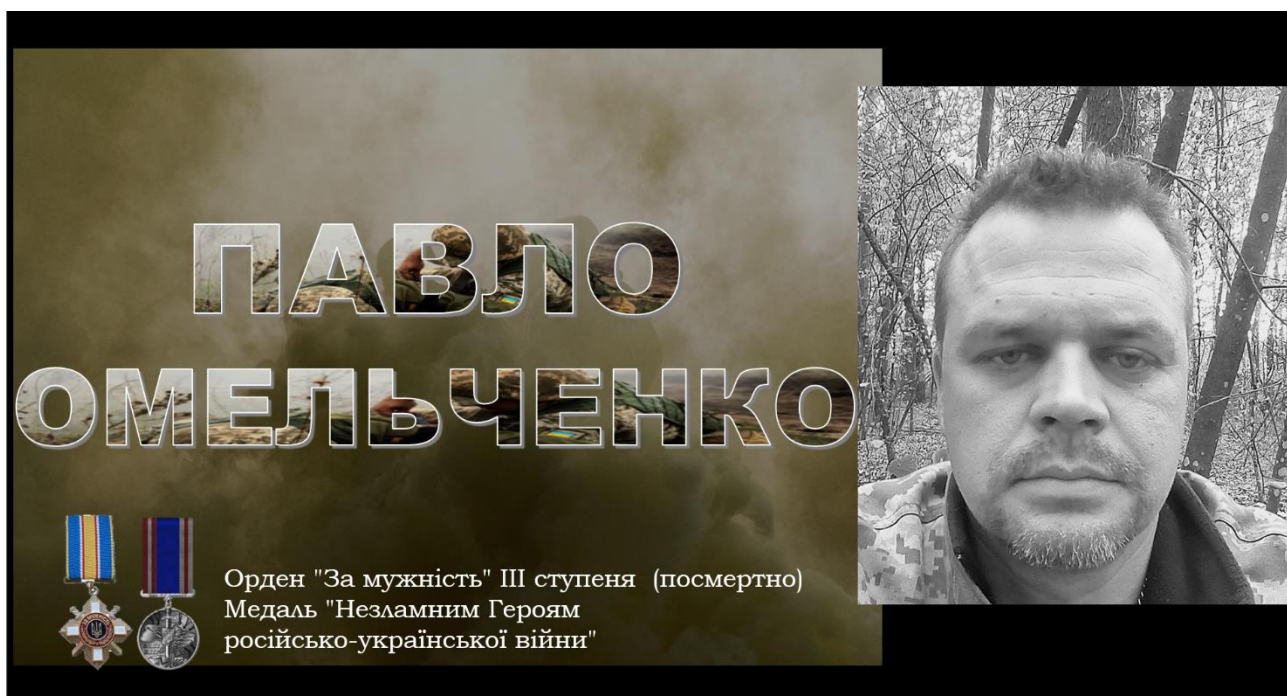
Голота Андрій Олексійович нагороджений нагрудним знаком «За вірність народу України» відповідно до розпорядження Полтавської обласної адміністрації від 22 червня 2023 року (посмертно).

Світла пам'ять про Андрія вічно буде жити в серцях рідних, друзів, одногрупників, однокласників.

СВІТЛА ПАМ'ЯТЬ ГЕРОЮ, ЗАХИСНИКУ УКРАЇНИ!

ЛИШЕ СИЛЬНИМ ДАНО ПРАВО НА БЕЗСМЕРТЯ

Пам'яті Павла ОМЕЛЬЧЕНКА

Омельченко Павло Миколайович народився 15 грудня 1979 року та проживав у місті Кременчук. Навчався в загальноосвітній школі №25 (нині – Кременчуцький ліцей №25 «Гуманітарний колегіум»).

Після проходження строкової служби в армії в 1999 році вступив до Кременчуцького медичного училища на відділення за спеціалізацією «Лікувальна справа» (нині – Кременчуцький медичний фаховий коледж імені В.І. Литвиненка). Під час навчання активно займався в гуртках художньої самодіяльності. Брав участь в загальноколеджних та міських культурно-масових заходах у складі ансамблю народного танцю. Завершив навчання у 2002 році. Отримав диплом «фельдшера» з відзнакою.

Працював у Кременчуцькій міській СЕС на посаді помічника епідеміолога.

У 2012 році вступив до Кременчуцького національного університету імені Михайла Остроградського факультет автомобільного транспорту. Після завершення навчання у вищому закладі освіти Павло працював механіком по випуску та обслуговуванню великовантажних автомобілів.

У 2015-2016 роках був призваний за мобілізацією до лав ЗСУ. Учасник бойових дій в АТО.

Одружений. Має трьох доньок.

У перший день повномасштабного вторгнення Росії в Україну звернувся у військкомату і був розподілений до 30-ї окремої механізованої бригади на посаду санітар-стрілець. Військове звання – сержант.

14 жовтня 2022 року Павло Омельченко перебував на бойових позиціях поблизу селища Курдюмівка Бахмутського району Донецької області. Після мінометного обстрілу отримав тяжкі поранення. Був відправлений до міста Дніпро у військовий госпіталь, де і помер 17 жовтня 2022 року.

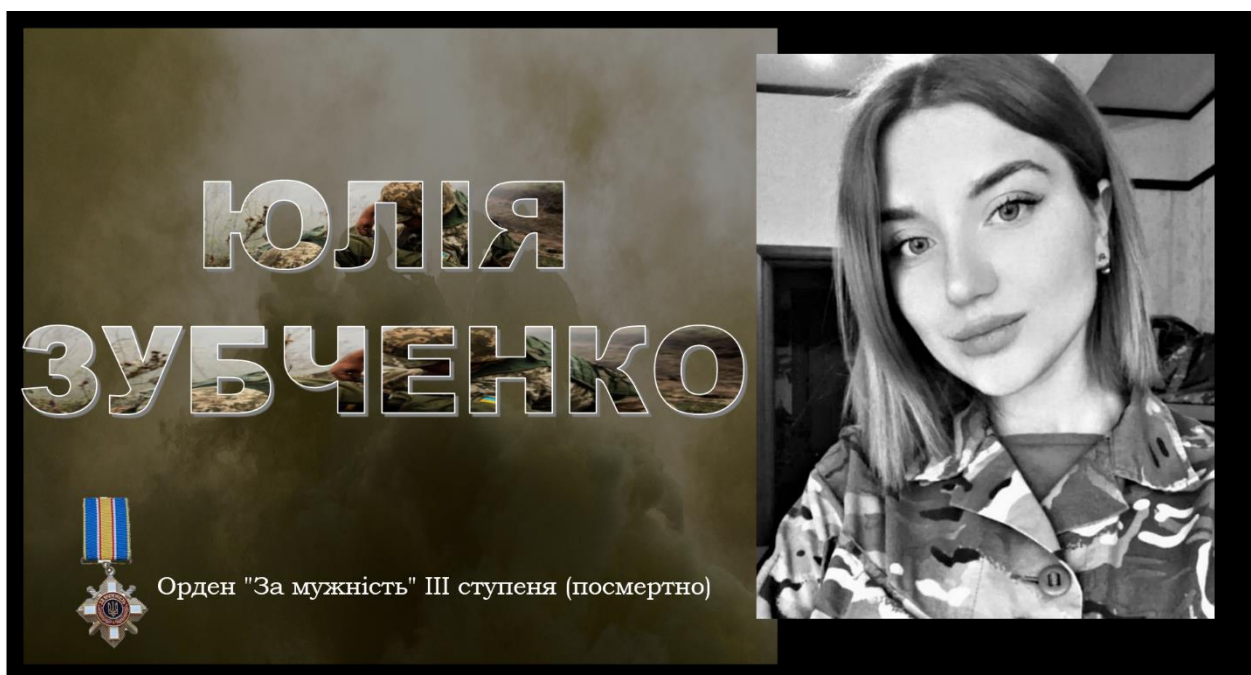
Всеукраїнським об'єднанням «Країна» від 23 липня 2023 року ОМЕЛЬЧЕНКО Павло Миколайович нагороджений медаллю «Незламним героям російсько-української війни» (посмертно).

Указом Президента України від 28 грудня 2023 року №861 ОМЕЛЬЧЕНКО Павло Миколайович нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

СВІТЛА ПАМ'ЯТЬ ГЕРОЮ, ЗАХИСНИКУ УКРАЇНИ!

ТОЙ, ХТО ОБРАВ ПРАЦЮ МЕДИКА, ДАВ КЛЯТВУ, ЩО БУДЕ ЧЕСНО СЛУЖИТИ СВОЄМУ НАРОДОВІ

Пам'яті Юлії ЗУБЧЕНКО (КРАВЧЕНКО)

Народилася Юлія Володимирівна Кравченко 12 січня 1995 року у місті Світловодськ Кіровоградської області.

З 2001 по 2010 роки Юлія навчалась у гімназії – загальноосвітній школі №4 міста Світловодська. Приймала активну участь у громадському житті школи, була старостою класу. Мрією Юлії завжди було це – працювати в кареті швидкої медичної допомоги, тому вона ще у 8 класі твердо вирішила стати фельдшером і сумлінно готувалась до вступу в медичний коледж.

У 2010 році Юлія Кравченко вступила до Кременчуцького медичного коледжу на відділення за спеціалізацією «Лікувальна справа» (нині – Кременчуцький медичний фаховий коледж імені В.І. Литвиненка). Юлія була старостою групи. Приймала активну участь у студентському клубі художньої самодіяльності «Веселка». Займалась у вокальній групі та хоровому колективі. Брала участь у коледжних та міських культурно-масових заходах.

Переддипломну виробничу практику проходила на базі Світловодської станції екстренної медичної допомоги. Завершила навчання у Кременчуцькому медичному коледжі імені В.І. Литвиненка у 2014 році та отримала розподіл на працевлаштування до фельдшерсько-акушерського пункту села Бакумівка Миргородського району Полтавської області на посаду фельдшера. Працювала на ФАПі до 2020 року.

З 2014 по 2019 роки навчалась у Харківському Національному фармацевтичному університеті, на фармацевтичному факультеті, за спеціальністю «Фармація, промислова фармація» (заочна форма навчання).

У 2015 році Юлія Кравченко вийшла заміж, взяла прізвище чоловіка Зубченко. Народила сина Артема.

У серпні 2020 року Юлія пройшла співбесіди на посаду військового медичного працівника та курс молодого бійця в полку спеціального призначення «Азов» м. Маріуполь.

У грудні 2020 року підписала офіційний військовий контракт з Національною Гвардією України і продовжила свою службу у полку ССО АЗОВ м. Маріуполь. Посада військовий медик, позивний «СИРЕНА».

У 2021 році була нагороджена грамотами за проявлену мужність та патріотизм при виконанні службових обов'язків, вірність присязі українському народові, високий професіоналізм та наполегливість.

Повномасштабне вторгнення Росії в Україну в лютому 2022 року зустріла в своїй військовій частині у м. Маріуполь. У квітні (березень) була контузія, але вижила, передислокувалася на завод АЗОВСТАЛЬ м. Маріуполь. Виконувала до кінця свій професійний та військовий обов'язок.

Загинула 08 травня 2022 року на заводі «АЗОВСТАЛЬ» м. Маріуполь.

Причина смерті: влучання ворожої авіабомби в одних із бункерів, де знаходився шпиталь.

Указом Президента України №540/2022 ЗУБЧЕНКО Юлія Володимирівна нагороджена орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ ГЕРОЮ, ЗАХИСНИЦІ УКРАЇНИ!

ЙОГО ПОКЛИКАННЯ – ДОПОМАГАТИ ІНШИМ Пам'яті Степана УССА

Усс Степан Миколайович народився 09 серпня 1978 року м. Кременчук Полтавської області. Коли хлопчику сповнилося два роки, родина Уссів переїхала на помешкання у місто Урай Ханті-Мансійського автономного округу – Югра, Тюменської області.

У 1985-1991 роках навчався у загальноосвітній школі №4 міста Урай. Після цього юнак разом із сім'єю переїхав на проживання до селища міського типу Градизьк Глобинського району Полтавської області.

Але в долі Степана Усса знову з'явився рідний Кременчук, в якому підліток у 1993 році закінчив 9 класів загальноосвітньої школи №25 (нині – Кременчуцький колегіум №25).

У 1996 році вступив до Кременчуцького медичного училища (нині – Кременчуцький медичний фаховий коледж імені В.І. Литвиненка) за спеціалізацією «Сестринська справа». Навчався на «відмінно», бо «тяглася» його душа до медицини, а значить до допомоги людям, які цього потребували. Степан був творчо обдарованою особистістю. Відвідував музичну школу, грав в оркестрі духових інструментів, добре володів технікою гри на піаніно, брав участь у театральних постановках. Багато часу приділяв спорту, займався в секції дзюдо.

У 1996-1998 роках проходив строкову військову службу в лавах Внутрішніх військ Міністерства внутрішніх справ України. Служив фельдшером 7-го полку спеціального призначення «Барс» Внутрішніх військ Міністерства внутрішніх справ України (військова частина 3027, місто Ірпінь Київської області). За час

служби пройшов шлях від рядового до старшини.

З кінця 1990-х – на початку 2000-х років працював на підприємстві «Кленовий лист» місто Кременчук.

05 квітня 2014 року Глобинським районним комісаріатом Полтавської області молодий чоловік був мобілізований до лав Збройних сил України. Степан Усс сказав: «Треба, так треба. Я чоловік і мій прямий обов'язок – захищати нашу Батьківщину і бути максимально потрібним і корисним їй зі своїм багажем знань та умінь у медичній сфері».

Разом з іншими призовниками прибув до місця призначення. Служив операційним братом госпітального відділення медичної бригади Сухопутних військ Збройних сил України (військова частина А1302), селище міського типу Черкаське Новомосковського району Дніпропетровської області).

З весни-літа 2014 року брав участь в антитерористичній операції на сході України. Влітку 2014 року був учасником боїв у районі міста Луганськ, у серпні 2014 року – за місто Іловайськ Донецької області.

Під час відпустки, саме в розпал літньої спеки, вдома, Степану стало зле і лікарі констатували, що у нього передінфарктний стан, однак це не завадило йому повернутись до побратимів.

29 серпня 2014 року старшина Степан Усс разом з іншими військовослужбовцями виходив з «Іловайського котла» через так званий «гуманітарний коридор». У районі села Новокатеринівка Старобешівського району Донецької області колона зненацька була обстріляна ворогом. Внаслідок обстрілу з'явилися загиблі та поранені військовослужбовці. Старший солдат Романов та старшина Усс кинулись подавати медичну допомогу пораненому бійцю. Медики загинули від розриву снаряду, рятуючи пораненого.

Указом Президента України № 270/2015 від 15 травня 2015 року УСС Степан Миколайович нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

07 квітня 2015 року в місті Кременчук на території приватного підприємства «Виробничо-торгова компанія «Лукас» (вулиця Чкалова, 186) відкрито меморіал пам'яті працівникам, які загинули в ході проведення антитерористичної операції на сході України, серед яких ім'я Степана Усса.

29 серпня 2015 року в селищі міського типу Градизьк Глобинського району Полтавської області на будинку (вулиця Миру, 16), де мешкав Степан Усс та 15 червня 2016 року в місті Кременчук на будівлі Кременчуцького медичного фахового коледжу імені В.І. Литвиненка (вулиця Червона Гірка, 41), де навчався Степан Усс, встановлені меморіальні дошки. Таку ж дошку в жовтні 2017 року було відкрито і на будівлі загальноосвітнього школи № 25.

СВІТЛА ПАМ'ЯТЬ ГЕРОЮ, ЗАХИСНИКУ УКРАЇНИ!

СЛАВА ГЕРОЯМ, ЯКІ ВІДДАЛИ ЖИТТЯ ЗАХИЩАЮЧИ УКРАЇНУ.

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ!

Велика подяка захисникам і захисницям України, які нині виборюють наше право жити у європейській, вільній та незалежній державі.

Нехай віра в перемогу ніколи не покине Ваші хоробрі серця.

І буде мир...

І вишні зацвітуть

У рідному моєму краї.

Лелеки добру звістку принесуть:

«Кінець війні, ми ворога здолали!»

ПОКИ ВИ Є, НЕЗАЛЕЖНІСТЬ ІСНУЄ.

СЛАВА УКРАЇНІ!

ГЕРОЯМ СЛАВА!

